

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

JAY HOSKING

TREI ANI ÎN LABIRINT

I. AUGUST – APARTAMENTUL

2008

Telefonul bâzâie în timp ce se deplasează vibrând pe mica masă pătrată, de pe care cade, în cele din urmă, lovind parchetul. Eu scot un braț din așternut și îmi apropii telefonul de față. Ecranul e aprins, afișând ora – chiar înainte de prânz – și un număr, fără vreun nume. Mă gândesc că ar fi mai bine să-l închid. În schimb, mă așez pe o parte, deblochez telefonul cu degetul mare și îmi lipesc urechea de receptor.

Perna miroase la fel ca părul meu, a sebum.

– Alo? reușesc să rostesc cu o voce stinsă.

– Ăă... unde sunt John și Grace?

Este vocea unui bărbat care vorbește cu accent – o voce care mi se pare îndepărtată, dar și cunoscută în același timp. În fundal pot să aud traficul.

– Nu știu, spun eu. Îmi dreg vocea și întreb: Cine-i la telefon?

Jaluzelele taie lumina soarelui în fâșii – fragmentele orbitoare se împrăștie deasupra hainelor murdare care acoperă podeaua. Lumina mă înțepă ca un cuțit, provocându-mi durere în ceafă. Închid ochii strâns.

Accentul bărbatului este probabil european.

– El mi-a dat acest număr.

– Ce? Dintr-odată, trupul mi se trezește din amorțire. John ți-a dat numărul meu? Când? Cine naiba ești?

– Cecul nu are acoperire, spune el. Îi caut de o săptămână și nu dau de ei.

E proprietarul apartamentului în care locuiesc John și Grace. Eu nu zic nimic, iar el continuă:

– Bat la ușa lor și nimic. Mai trece o zi și tot nimic. Nu-mi place chestia asta. Îmi spun că există o problemă și verific apartamentul. Găsesc un bilet de la John, iar acesta nu zice nici „iată chiria“, nici „îmi pare rău“. Aici scrie doar să te sun și să le scot lucrurile din apartament. Așa că te-am sunat.

Mă foiesc sub cearșafuri. Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos. Cât timp să fi trecut dacă John rămăsese fără bani în cont? Probabil de aceea nu mai aveau acoperire cecurile lui. De cât timp să fi fost plecat? Am numărat în gând până când am ajuns la luna decembrie, anul trecut. Erau opt luni de atunci, mai mult sau mai puțin. Un an și opt luni pentru Grace.

Îmi încleștez mâinile deasupra stomacului și ridic genunchii la piept. Cearșafurile mi se freacă de piele. Maxilarul mă doare, ca și cum mi-aș fi scrâșnit dinții în somn.

– Alo? strigă el.

– Sunt aici.

– Ce-ai pățit?

– Sunt mahmur.

Este o scuză – dar, de asemenea, e perfect adevărat.

Vocea bărbatului devine gravă, tăioasă.

– Ei și? Nu-mi pasă nici dacă ești pe moarte. Treci aici și curăță apartamentul!

Simt pe limbă gustul amar de fiere, dar nu răspund nimic, doar închid telefonul.

Mă împiedic. Lovesc cu piciorul hainele, adunându-le într-o movilă mare în colțul camerei. Trag jaluzelele și deschid

ferestrele mici. Stau sub duș până când apa se răcește. Selectez hainele cele mai puțin murdare și mă îmbrac încet, încet de tot. Mă așez pe marginea patului, respir adânc și încerc să-mi revin. Mă ridic și plec. Trebuie să mă aplec puțin pentru a ieși pe ușa apartamentului meu de la subsol. Afară este o zi aproape tipică pentru începutul de august în Toronto. Aceste ultime câteva luni au fost neobișnuit de reci și de cenușii, dar astăzi soarele este pe cer și briza aduce aer cald. Copiii vecinilor par niște maimuțe în timp ce scutură al naibii de înverșunați curmalul japonez al gazdei mele. Se opresc și se zgâiesc la mine în timp ce urc încet treptele de beton, până la nivelul soluului. Rânjesc și mă zgâiesc și eu la ei – o altă maimuță proastă.

Mașina mea e parcată pe strada din fața casei. Este nespălată și uzată după atâția ani de abuz, cu rugină în jurul fiecărui butuc de roată. Un val de aer cald mă lovește când deschid portiera șoferului și simt o mare bucurie când mă scufund în întunericul și în căldura din interior, închizând ușa după mine. Stau câteva minute, mă gândesc, apoi arunc toate gunoaiile de pe scaunul pasagerului pe bancheta din spate. Motorul pornește dezamăgitor de repede, de parcă mașina m-ar zori să o iau odată din loc.

Măcar știu că nu există o cale mai bună de a ajunge cu mașina de la casa mea la apartament. Strada pe care locuiesc este cu sens unic și, din cauza asta, mă văd nevoit să intru în trafic. În acest oraș, șoferii abia așteaptă să se plângă de transportul public, dar sunt destul de politicoși încât să se abțină. Virez la stânga pe strada Dundas, îndreptându-mă spre est prin cartierul portughez și cel vietnamez, apoi fac din nou stânga pe strada Bathurst, luând-o spre nord, pe lângă secția de neuropsihiatrie a spitalului.

Dincolo de fereastra din dreptul pasagerului, oamenii merg înapoi și-ncolo în pantaloni scurți și fuste, o mare parte din pielea lor fiind expusă și bronzată. Eu sunt prea

îmbrăcat – port blugi și un hanorac – și, deși nu există niciun aparat de aer condiționat în mașina mea, tot nu mi-e prea cald. Gândul la John și la Grace încă mă frământă, cu toate că încerc să-l alung. Pornesc aparatul și aud CD-ul cu mixajul lui Grace. Îl închid din nou.

Mașina înaintează cu greu pe lângă strada College și Shifty, iar când ajung în fața vitrinei luminoase, cu decorațiuni fistiche, a magazinului Honest Ed, fac dreapta. Traficul este la fel de lent pe Bloor în timp ce las în urmă intrarea sordidă a Fortăreței. Imediat după club sunt cele două restaurante de sushi, iar deasupra lor, una dintre ferestre este încă acoperită cu carton. Acolo e apartamentul lui John și Grace. Destinația mea.

Găsesc un loc de parcare pe următoarea stradă laterală, dar pe drumul de întoarcere mă opresc la Features și comand o cafea și piure de cartofi. Cartofii arată ca un vulcan, având sosul adunat în crater. Mă așez pe o bancă de lângă fereastra din față a cafenelei și simt că mahmureala începe să dispară. Un șuvoi de oameni se deplasează de-a lungul străzii Bloor – cupluri care zâmbesc și se ating, prieteni care cară în brațe sacoșe pline cu cărți sau cu discuri, împărtășindu-și opiniile în gura mare. Toți sunt al naibii de fericiți și plini de viață în acest cartier. Îmi termin cafeaua și mănânc o parte din porția de cartofi. Sosul se revarsă în farfurie. Doar atunci când simt că nu mai pot amâna îmi fac drum spre apartament.

– Ai luat legătura cu ei? mă întreabă proprietarul.

E un bărbat burtos, cu hainele pătate și foarte stângaci. Mă întâmpină în ușa apartamentului, între cele două restaurante de sushi. Nu mă recunoaște – cel mai probabil din cauza bărbii.

– Nu știu unde sunt, spun eu. Nu i-am văzut de mult.

– Atunci, de ce te-a menționat tocmai pe tine în bilet?

Degetul proprietarului se întinde periculos înspre mine. Vrea să mă împungă în piept, dar este mai scund decât mine și încă nu e destul de furios.

– Nu știu, răspund.

– Am o idee. Cred că nu vor să plătească chiria. Poate că au găsit o altă locuință.

– Poate, spun eu.

El rânjește ostil.

– Și cred că te-au trimis ca să faci curat. Pentru că ei mă cunosc foarte bine. Ei știu că nu înghit toate prostiile astea.

– Ascultă, îi zic, sunt obosit. Aș vrea să intru în apartament. Aș vrea să te ajut.

Rămâne câteva secunde cu gura căscată și degetul i se îndoaie. Apoi scoate un inel cu două chei din buzunarul de la cămașă și mi-l dă.

– Până la sfârșitul zilei, mormăie el. Asta e. Trebuie să văruiesc după aceea.

– Sigur. Sigur.

Începe să urce scările, iar eu îl urmez. Singura lumină de pe casa scării provine de la fereastra de deasupra intrării principale. În capul scărilor înguste este ușa. O descui, intru și o închid după mine. Și, pentru prima dată în opt luni de zile, sunt din nou în acest apartament.

Draperiile sunt trase și lumina slabă răzbate doar pe la marginile acestora.

Din holul de la intrare pot vedea o parte din bucătărie și o parte din living. O pătură este împăturită cu grijă pe marginea canapelei. Totul este curat și nefolosit, dar apartamentul miroase a ranced, a mucegai și a moarte.

Mai fac câțiva pași. Văd titlul academic de licențiat în științe al lui Grace, înrămat și agățat pe perete, precum și cuierul, îngropat încă sub jachetele și șalurile ei. Raftul improvizat, burdușit cu toate cursurile lor indescifrabile. Singura fotografie pe care o păstrează John – rama de prost gust a acesteia e dată jos de pe perete și se află acum pe măsuta de cafea. Și o lanternă care stă lângă fotografie. Devine repede clar că apartamentul nu e ocupat de luni întregi. Frigiderul oferă o imagine șocantă, conținutul lui fiind umed și plin de forme răsucite și putrede, cu borcane înverzite de mucegai. Coșul de gunoi este încă plin cu bandajele însângerate ale lui John. Cu toate că apartamentul a fost curățat înainte, debaraua din față a rămas plină cu ziare. Un culcuș ideal pentru șobolani. Durează câteva minute până îmi dau seama ce este în neregulă cu spațiul. Atenția mi se îngustează. Încerc să observ toate ciudățeniile, până la cele mai mici detalii, și îmi dau seama de ceea ce este cât se poate de evident abia atunci când mă așez pentru o clipă pe brațul canapelei. Inspir brusc.

Ușa celui de-al doilea dormitor este ușor întredeschisă. Mă ridic și merg până la ușă, apoi o împing ușor cu vârfurile degetelor. Cheia supradimensionată este în broască. John a montat această încuietoare și, sincer să fiu, mă îndoiesc că i-a oferit vreo cheie proprietarului. De ce oare îmi mai țin răsufarea, încercând să nu scot vreun sunet? Întind brațul și ușa se deschide încet, ciocnindu-se de ceva moale înainte ca mânerul să lovească peretele. Ajung cu vârfurile pantofilor în pragul ușii.

Pe covor se vede o urmă vagă – o porțiune a acestuia e ceva mai decolorată în camera de zi decât în dormitor. Pășesc înăuntru. Camera este foarte întunecoasă și, când apăs întrerupătorul de lângă ușă, nu se întâmplă nimic, așa că deschid telefonul mobil pentru a face puțină lumină. Ochii mei nu pot înțelege formele din interior. Câteva piese mari de mobilier domină centrul camerei, toate doar unghiuri drepte,

confectionate din lemn de esență tare. Îmi fac drum pe lângă acestea către fereastra acoperită. Dezlipesc banda adezivă de pe perete și dau jos cartonul de pe fereastră. Lumina inundă încăperea și pentru o clipă nu mai pot vedea nimic.

În centrul camerei se află o cutie de lemn, destul de mare încât să găzduiască o persoană – probabil că fiecare latură are câte un metru și jumătate. O înconjur. Cutia este făcută din șase piese identice, șlefuite, care par să se îmbine perfect, fără cuie sau balamale. Singura caracteristică notabilă a cutiei este un mâner aflat în partea de jos a tăbliei din fața mea. De altfel, este un cub perfect, fără noduri sau imperfecțiuni ale lemnului. Am mai văzut materialele din care este confectionată această cutie, dar niciodată nu mi-am imaginat cum ar putea arăta dacă ar fi puse împreună. Este o adevărată minune.

Restul camerei nu este mai ușor de înțeles. O versiune mai mică a cutiei, un alt cub perfect șlefuit din lemn, se află pe o măsuță pliantă, într-un colț al camerei. În loc de un mâner, una dintre laturile sale are o gaură căptușită cu cauciuc negru, iar o mică șipcă suplimentară se sprijină de masă.

Pe podea sunt așezați laolaltă o mulțime de săculeți din pânză strânși bine la gură. Arată ca niște saci cu bile. Între ușă și perete este un sac mare din pânză groasă și din el pare să se fi revărsat pe covor ceva întunecat, iar lângă sac sunt împrăștiate niște scule.

Și, într-un sfârșit, văd masa mică de lângă ușă. Pe ea se află un caiet albastru, cu coperte de carton, iar pe acesta văd un bilet scris de mână. Este scrisul lui John.

Îmi pare rău că las asta în sarcina ta. A fost din vina mea totul și trebuia să fie doar răspunderea mea. Nu sta acolo prea mult timp. Ia cu tine fotografia, lanterna și unul dintre acești săculeți. Dacă la început nu vezi nimic, acesta poate fi desfăcut în bucăți și asamblat din

O poveste vagă începe să mi se deruleze prin fața ochilor. Ultimii doi ani din viața mea.

Pun jos biletul și mă uit la cutia mare de lemn de lângă mine. Întind mâna în jos și o apuc de mâner – mai întâi trăgând spre exterior, fără noroc, apoi în sus. Partea laterală a cutiei glisează un pic în sus și se întredeschide, lăsând la vedere o fantă întunecată. Mă uit în jos, în acel spațiu, și văd mișcare. Fac un salt înapoi. O clipă mai târziu, îmi dau seama că e doar lumina reflectată. Fundul cutiei este o oglindă. Trag de mâner din nou și șipca se ridică aproape un metru. Interiorul cutiei este gol, dar complet acoperit cu oglinzi, fără rame sau borduri, marginile sticlei lipindu-se perfect una de alta. Tot interiorul cutiei este o suprafață de oglindă.

Părăsesc al doilea dormitor, traversez camera de zi, deschid și închid frigiderul, mă așez și mă ridic în picioare. Mă uit în dormitorul principal, apoi în baie, dar gândurile mele sunt doar la cutie și la ceea ce-mi cere John în biletul său. Înjur în gând și încep să-mi frământ mâinile. Pe masa de cafea este o fotografie înrămată – John și Grace în ziua în care s-au mutat în apartament. Ei zâmbesc fără rezerve și pot să mă văd și eu printre prietenii din fundalul imaginii. Iau fotografia și lanterna, apoi merg înapoi, în cel de-al doilea dormitor.

Lucrez repede. Scot rama fotografiei fără dificultate și pun fotografia în buzunarul hanoracului. Iau unul dintre săculeți și constat că e plin cu un material maleabil. O inspecție rapidă a sacului mare de pe podea îmi dezvăluie faptul că acesta e plin cu un pământ moale. Săculețul merge în celălalt buzunar. Arunc o privire rapidă în cutie și, după ce mă gândesc puțin, mă întorc la gramada de scule. Acolo găsesc ciocanul, argintiu și sclipitor, și mă simt calm simțindu-i greutatea în

mână. Trag pentru ultima dată aer în piept și mă întreb dacă fac ceea ce trebuie.

Apoi pășesc în interiorul cutiei, folosindu-mi vârful degetelor pentru a coborî ușor capacul deschis, până când sunt învăluit de un întuneric copleșitor, total.

Este nevoie doar de un flash de lanternă pentru a mă convinge de grija și precizia cu care a fost proiectat acest spațiu. Am mai stat între două oglinzi și înainte – într-un lift – și mi-am văzut reflexiile curbându-se în depărtare, din cauza faptului că oglinzile nu erau perfect paralele, dar nu la fel se întâmplă și în cazul cutiei. La lumina șovăielnică a lanternei, pot vedea că aceste reflexii ale mele nu se întorc, ci mai degrabă se orientează perfect drept în toate direcțiile. Indiferent unde privesc, mă văd pe mine însumi, cu ciocanul într-o mână și lanterna în cealaltă.

În depărtare se disting forme abstracte și nedeterminate, care sunt compuse probabil tot din părți ale trupului meu. Nu există niciun fundal pentru a reflecta, ci doar reflexia care dilată spațiul însuși. Este geometric și infinit.

Și apoi, ceva se schimbă. Temperatura pare să fie în scădere și simt durerea provocată de un aer rece și umed. Sunetul mișcărilor mele limitate se amplifică în interiorul cutiei, la fel ca și reflexia mea. Nu am mâinile libere, așa că îmi dreg glasul pentru a face zgomot, iar zgomotul acesta se aude ca și cum aș sta pe un câmp, și nu de parcă aș fi închis ermetic într-o cutie mică, prevăzută cu oglinzi.

Teama mi se strecoară în suflet. În acest spațiu este mișcare și se aude chiar zgomotul unei respirații – atât de puternic, încât nu poate fi vorba doar de respirația mea. Sunt supravegheat. Mă uit peste tot în jur, dar văd același lucru în fiecare direcție – imaginea mea în oglindă, amenințătoare și înțordată. Nu îmi este clar ce ar trebui să fac în continuare.

Îmi îndes ciocanul sub braț și scot fotografia din buzunar. Degetele mele de la picioare sunt amorțite. Sunt sigur că un anumit *lucru* se apropie din ce în ce mai mult de mine, dar eu nu pot vedea în oglinzi altceva în afară de mine. John și Grace se uită la mine din fotografie și nu mă ajută cu nimic în această privință. Neîndemânatic, scap fotografia, dar în loc să încerc să o recuperez, trag ciocanul de sub braț și îi testez din nou greutatea în mână.

Uite că vine.

Și atunci îl simt, ca și cum cineva mi-ar trasa o linie apăsată pe spate. Strig, mă răsucesc și mă zbat, dar nu este nimic în spatele meu. Pot simți urma aceluia arc pe trup și, în curând, atingerea aceea se transformă în mâncărime. Mâncărimea devine arsură. Arsura se transformă într-o durere cumplită. Cămașa începe să mi se lipească de spate. Mă întorc și cercetez oglinzile, dar, din nou, nu văd decât propria imagine – iar chipul îmi e mai calm decât aș fi crezut. Picioarele îmi sunt slăbite, lipsite de coordonare. Durerea este acum o adevărată tortură și un lichid îmi inundă spatele. Mai rău, pot simți acel lucru apropiindu-se.

Iată că vine din nou.

Fac primul și singurul lucru care îmi vine în minte: balansez ciocanul și-l izbesc de un perete.

Într-o clipă, temperatura începe să crească și spațiul reflectat de oglinzile rămase întregi se comprimă, oglindind doar lemnul și sticla spartă. Încerc fiecare perete până când îl găsesc pe cel care glisează în sus, apoi arunc ciocanul și lanterna pe podea, în fața mea, și mă târăsc afară din cutie. Când întind brațul ca să-mi pipăi omoplații, scot o mână plină de sânge. Corpul meu pare să încerce să vomite, dar regurgitez doar un pic de cafea și de sos. Îmi șterg gura cu mâna curată, îmi mușc buza și încerc să mă opresc din tremurat. Un sunet îmi atrage atenția și mă întorc.